

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **I. A. A. B.**
státní příslušností Kubánská republika
bytem v ČR: P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2018 č. j. OAM-10-423/LE-07-P05-PD5-2007

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž mu podle ust. § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nebyla prodloužena doplňková ochrana.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nebyl řádně zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Měl za to, že nebyly zjištěny aktuální a přesné informace o zemi jeho původu. Rozhodnutí žalovaného považoval také za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Byl toho názoru, že informace poskytnuté zastupitelským úřadem Kuby nemohou naplňovat podmínky ust. § 23c zákona o azylu, protože nelze očekávat, že by úřad země jeho původu přiznával porušování svých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

lidskoprávních závazků. Podotkl, že tyto informace si nemohl zajistit ani ověřit, označil je proto za netransparentní, nevyvážené a nedůvěryhodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 105/2008-81). Dále uvedl, že informace Ministerstva vnitra z března 2017 a konzulární informace z listopadu 2016 nejsou aktuální. Zdůraznil, že za situace, kdy žalovaný opakovaně ve svých rozhodnutích konstatoval, že žalobci hrozí nebezpečí vážné újmy, bylo třeba zjistit skutkový stav v takové míře, aby bylo možné předešlá zjištění do budoucna zcela vyvrátit a dospět k závěru, že žalobci již nebezpečí nehrozí. Takto však dle něj žalovaný nepostupoval. Zajistil sice i zprávy aktuální, ale ty nijak nepoužil při odůvodňování svého rozhodnutí, své úvahy opíral o problematické informace. Z tohoto důvodu označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

3. Trval na tom, že i nadále mu hrozí věznění a špatné zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle něj žalovaný ve správním řízení jednal v rozporu s ust. § 53a odst. 4 ve spojení s ust. § 17a odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o azylu, musí být totiž posouzeno, zda změna okolností je tak významná a trvalé povahy, že osobě požívající doplňkové ochrany již nehrozí nebezpečí, že utrpí vážnou újmu. Podle něj žalovaný takové hodnocení neprovedl a tím, že neučinil test trvalosti a závažnosti změny v zemi původu tak, aby bylo objektivně posouzeno, zda mu nadále hrozí vážná újma, vyvolal zásadní pochybnosti o skutkovém stavu. Zmínil též povinnost správního orgánu posuzovat situaci každé osoby požívající doplňkové ochrany individuálně.
4. Odkázal na kubánský migrační zákon, který stanovuje, jaká práva ztrácí kubánský občan, pokud opustí kubánské území a nevrátí se do 24 měsíců. Pokud by se chtěl emigrant vrátit trvale na Kubu a získat zpět všechna práva, musí podstoupit proces tzv. dobrovolné repatriace, který pro něj i jeho rodinu a přátele, kteří se za něj zaručí, znamená, že budou stále sledováni. Při pohovoru navíc uvedl, že jeho rodina na Kubě se o něj nemůže postarat a poskytnout potřebné záruky kubánským úřadům. Namítal také, že jako důkaz byla vzata cizozemská veřejná listina (kubánský migrační zákon), která nebyla provedena v souladu s ust. § 53 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Řízení je tedy podle něj zatíženo nezákonností důkazního prostředku. Pojednal též o odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu, k čemuž poukázal na zásady, které ovládají správní řízení, a konstatoval, že nedostatky součinnosti účastníka řízení mu sice mohou přivodit značné problémy, nemohou však vést k ospravedlnění nezákonného rozhodnutí.
5. K situaci na Kubě upozornil na to, že tam nemají přístup zahraniční pozorovatelé, aby posoudili míru dodržování lidských práv. Odkázal na výroční zprávu Amnesty International za rok 2017, ze které vyplývá i to, že na Kubě dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení. Tuto skutečnost však dle něj žalovaný do svých úvah nezahrnul, a to v rozporu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu.
6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost námitek žalobce a odkázal na obsah správního spisu. Měl za to, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, napadené rozhodnutí nepovažoval za vadné a nezákonné. Byl toho názoru, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, které dle něj byly zcela dostatečné a aktuální. Poukázal na to, že nemá zákonem stanovenou povinnost, jaké informace a v jakou dobu má použít, využil i další informační zdroje než konzulární informace zastupitelského úřadu Kuby. Jednalo se o objektivní a aktuální údaje. Podotkl, že žalobce neuvedl, v čem konkrétně je namítaný zdroj neaktuální, nevyvážený či neobjektivní. Uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval zejména objektivními

možnostmi občanů Kubánské republiky opouštět zemi původu a opětovně se navracet, neboť v této souvislosti byla žalobci doplňková ochrana udělena. Zopakoval své závěry, které k dané problematice zaujal v napadeném rozhodnutí. Byl přesvědčen o tom, že v období od udělení doplňkové ochrany došlo na Kubě k podstatným a trvalým změnám v možnosti vycestování a návratu do země, automaticky již kubánští občané nečelí závažným problémům dosahujícím intenzity vážné újmy. Připomněl, že žalobce nebyl ve své vlasti nikterak politicky aktivní, nebyl na Kubě trestně stíhán, se státními orgány neměl žádné potíže, zemi původu opustil především z ekonomických důvodů. Připustil, že v Kubánské republice není v oblasti dodržování lidských práv vše na požadované úrovni, každou žádost o udělení mezinárodní ochrany je však dle jeho názoru třeba posuzovat individuálně, žalobce je osobou plnoletou, praceschopnou, s dobrým zdravotním stavem, s početným příbuzenstvem na Kubě, proto si ve své vlasti může vybudovat svou další existenci. Navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 4. 2008 č. j. OAM-10-423/LE-07-K04-2007 byla žalobci udělena doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců. Doplňková ochrana byla následně žalobci několikrát prodloužena, a to rozhodnutími žalovaného ze dne 31. 5. 2010 č. j. OAM-10-423/LE-07-K03-PD1-2007 a ze dne 4. 5. 2011 č. j. OAM-10-423/LE-07-P09-PD2-2007 o dobu 12 měsíců a rozhodnutími žalovaného ze dne 25. 4. 2012 č. j. OAM-10-423/LE-07-ZA14-PD3-2007 a ze dne 16. 6. 2014 č. j. OAM-10-423/LE-07-HA18-PD4-2007 o dobu 24 měsíců. V zákonem stanovené lhůtě, konkrétně dne 4. 5. 2016, požádal žalobce o další prodloužení doplňkové ochrany. Důvodem byly politické problémy v jeho vlasti a skutečnost, že miluje Českou republiku.
10. Při pohovoru dne 14. 3. 2017 sdělil, že si už přesně nevzpomíná, kdy mu byla doplňková ochrana udělena, bylo to už dávno, před 10 lety. Důvodem jejího přiznání byla situace na Kubě, není tam možné pracovat a podnikat, je tam chaos. Má tam děti, nebyl schopen se o ně postarat, musel by krást, proto z Kuby odešel. Byl toho názoru, že se situace na Kubě nezměnila a Castro lže. Je v kontaktu s dcerami, podle toho, co mu říkají, se nic nezměnilo. Obává se, že ke změnám nikdy nedorazí. Poukázal zejména na problém se zaměstnáním a výdělkem k pokrytí potřeb. Nikdy by se tam nechtěl vrátit, politika Kuby se zakládá na lži. Obává se, že by ho v případě návratu do vlasti uvěznili a že by ho nenechali normálně žít. Uvěznění se bojí, neboť jakmile Kubánec odjede z Kuby a vrátí se, je považován za zrádce. Informace o zemi původu čerpá od svých příbuzných žijících na Kubě, je v kontaktu se svými dcerami a se svou sestřenicí, které ho informují. V jeho vlasti žije jeho bývalá manželka, jeho 4 děti (3 dcery a syn), jeho rodiče již zemřeli, dále tam má 4 bratry, s nimi ale v kontaktu není. V případě návratu na Kubu by nemohl využít pomoci svých příbuzných, protože mají své životy a ekonomicky jsou na tom špatně. Zhruba před 3 lety se dostavil na zastupitelský úřad Kuby v Praze z důvodu vyžádání rozvodového spisu. Řízení však bylo dlouhé, byly tam problémy. Na zastupitelském úřadu byl i před 7 lety

ohledně cestovního pasu, ani v tomto případě k řízení nedošlo, kubánský pas nepotřebuje, protože obdržel pas český. Byl se tam tedy pouze zeptat. Na Kubě od svého odjezdu nebyl. Na současné adrese žije již 3 a půl až 4 roky se svou partnerkou a jejími 2 dětmi. Jeho partnerka má ruský pas, má zde vízum, dočasný pobyt. S ohledem na to, že nezískal rozvodový spis, nemohl se znovu oženit, vyřízení rozvodových papírů na Kubě trvá dlouho a jeho příbuzní mu nemohli pomoci. Se svou nynější partnerkou děti nemá. Znájí se asi 4 roky a 3 a půl roku žijí ve společné domácnosti. Žalobce pracuje již 8 let jako kuchař. V České republice nemá rodinné příslušníky, nemá zde ekonomické, kulturní, sociální vazby, ani jiné závazky. Snaží se integrovat prostřednictvím práce a sportovních aktivit. Hraje zde baseball za kubánské mužstvo, v současné době má však problémy s kolenem, tak nehraje. Kurzů českého jazyka se neúčastnil, své znalosti češtiny se snaží vylepšit studiem knihy, a to velké, žluté, španělsko-české učebnice. Jazykový kurz neabsolvoval z časových důvodů. Myslel i na to požádat v České republice o trvalý pobyt, zatím však žádost nepodal, připravuje si k tomu potřebné dokumenty. Chtěl by se zde usadit, naučit se česky, protože podmínkou získání trvalého pobytu je zkouška z češtiny. Jeho zdravotní stav je dobrý, má potíže s kolenem, má oslabené kosti. Na závěr uvedl, že se v této zemi cítí velmi dobře, žije šťastně se svou partnerkou a spokojený je i ve svém zaměstnání.

11. Žalovaný shromáždil informace o situaci na Kubě, konkrétně konzulární informaci Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, uloženo z internetu dne 14. 11. 2016 „Konzulární služby pro kubánské občany“, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, úřední věstník Ministerstva spravedlnosti Kubánské republiky ze dne 16. 10. 2012 – zákonné nařízení č. 302, kterým se mění zákon č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. září 1976, nařízení č. 305: novelizované nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978, nařízení č. 306: „O postupu vůči vedoucím pracovníkům, odborníkům a sportovcům, kteří žádají o povolení vycestovat do zahraničí“, aktualizované znění zákona č. 1312 „Zákon o migraci“ ze dne 20. 9. 1976, aktualizované znění nařízení č. 26 „Prováděcí předpisy k zákonu o migraci“ ze dne 19. 7. 1978; zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv na Kubě v roce 2016, výroční zprávu Human Rights Watch ze dne 18. 1. 2018 o Kubě, výroční zprávu Amnesty International ze dne 22. 2. 2017 o Kubě. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 5. 2018 č. j. OAM-10-423/LE-07-P05-PD5-2007 nebyla podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu prodloužena doplňková ochrana.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již*

narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.

14. Podle ust. § 23c zákona o azylu *podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.*
15. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný shromáždil dostatek aktuálních, objektivních, informací o situaci na Kubě v souladu s ust. § 23c písm. c) zákona o azylu. Pokud jde o námitky žalobce týkající se nevyváženosti a netransparentnosti konzulární informace Velvyslanectví Kubánské republiky v ČR, zdejší soud jim nemůže přisvědčit. Daná konzulární informace obsahuje údaje o službách poskytovaných kubánským občanům, např. o postupu při žádosti o vydání nového cestovního pasu. Nejedná se o informace, kterými by byla jakkoli hodnocena situace na Kubě. Soud je tedy toho názoru, že nelze pochybovat o důvěryhodnosti či vyváženosti těchto informací.
16. Co se týče aktuálnosti informací, které sloužily jako podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, soud není toho názoru, že by konzulární informace ze dne 14. 11. 2016 a informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP byly neaktuální. Žalobce podal žádost o prodloužení doplňkové ochrany dne 4. 5. 2016, žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 5. 2018. Konzulární informace sice pochází z doby přibližně rok a půl před vydáním napadeného rozhodnutí, avšak jak již bylo uvedeno, obsahuje především informace technického rázu, tedy popis konzulárních služeb pro kubánské občany a postup při jejich využívání. Informace Ministerstva zahraničních věcí pochází z doby cca rok a 2 měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí. Ani v tomto případě nelze konstatovat, že by se jednalo o informace, které nepocházejí z doby blízké vydání napadeného rozhodnutí a které by bylo možné hodnotit jako neaktuální. Nadto při posuzování aktuálnosti shromážděných podkladů nelze vycházet pouze z časového údaje, záleží zejména na tom, zda v mezidobí došlo ke změně okolností (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25). Ani žalobce ve své žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že použité informace neodpovídají současné situaci na Kubě. Pokud jde o námitku žalobce, že z výroční zprávy Amnesty International plyne, že na Kubě stále dochází ke svévolnému zadržování a špatnému zacházení, soud poznamenává, že svévolně zatýkáni byli především političtí oponenti a kritici režimu, žalobce ani jeho příbuzní však dle jeho slov politicky aktivní nikdy nebyli, žalobce ve své vlasti neměl žádné potíže se státními orgány, nebyl stíhán. Dle názoru soudu tak tato zpráva nevyvrací závěry učiněné žalovaným.
17. Zdejší soud dále uvádí, že žalovaný opřel napadené rozhodnutí zejména o informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 15. 3. 2017 č. j. 91328/2017-LPTP „Cestování do zahraničí, cestovní doklady, registrace na zastupitelském úřadu, pobytové statusy v zahraničí, situace po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti“, ve které se pojednává specificky o situaci kubánských občanů po návratu do vlasti ze zahraničí. Soud připomíná, že doplňková ochrana podle ust. § 14a zákona o azylu byla žalobci udělena právě z důvodu, že žalovaný nehodnotil situaci na Kubě jako natolik uspokojivou, aby umožňovala bezpečný návrat žalobce do jeho vlasti (srov. rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2008 č. j. OAM-10-423/LE-07-K04-2007). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze

dne 15. 3. 2017 vyplývá, že se situace významně změnila, žalovaný proto dospěl k závěru, že udělené doplňkové ochrany již není zapotřebí. Žalovaný na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí poukázal na změnu kubánského migračního zákona ze dne 26. 10. 2012 a s odkazem na informaci Ministerstva zahraničních věcí zejména konstatoval: „*Nová právní úprava rozšířila možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí a nové znění migračního zákona je ze strany kubánských orgánů v drtivé většině případů respektováno. K nedodržování příslušných ustanovení migračního zákona či k jejich svévolnému výkladu dochází pouze v případě některých opozičních aktivistů, počet takových případů ovšem není příliš vysoký. (...) V drtivé většině případů kubánské úřady soustavně nesledují osoby, které se vracejí do vlasti po dlouhodobějším pobytu v zahraničí. V případě, že neporušili ustanovení migračního zákona, tak těmto osobám nejsou ukládány omezení či sankce a ve většině případů nemá jejich dlouhodobý pobyt v zahraničí negativní následky na jejich další život na Kubě. Ve většině případů se u občanů Kuby po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nemění zásadním způsobem jejich situace ve vztahu ke kubánským úřadům. S reintegrací podle našich zjištění takové osoby nemají zásadní problém a nemají zpravidla ani omezení v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu systému či na trh práce. Neevidujeme žádný případ postihu ze strany státních orgánů či nebezpečí ze strany soukromých osob neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí, kteří se vrátí do vlasti. Rovněž nemáme žádnou informaci o tom, že by docházelo k systematickému znevýhodňování či diskriminaci ze strany státních orgánů těchto osob. ZÚ Havana nemá informace o tom, že by je kubánské orgány v zahraničí systematicky sledovaly v souvislosti s jejich případným podáním žádosti o mezinárodní ochranu. Správní orgán opakuje, že výše jmenovanému byla doplňková ochrana udělena pouze a jen z důvodu hrozícího nebezpečí vážné újmy, neboť dotyčný přesáhl po vycestování z vlasti zákonem předvídanou dobu, na kterou měl vycestování povolené, a ze strany kubánských úřadů by mu tak hrozily problémy, které by mohly dosáhnout v této souvislosti až jeho zadržení a mučení či nelidského a ponižujícího zacházení s jeho osobou. (...) Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výše citovaných informací o situaci na Kubě, v období od udělení doplňkové ochrany výše jmenovanému došlo na Kubě k podstatným změnám v možnosti vycestování a návratu kubánských občanů do vlasti, a tito již automaticky nečelí závažným problémům a nebezpečí vážné újmy.*“

18. Městský soud v Praze v této souvislosti dále odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020 č. j. 6 Azs 197/2019-45, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud již v minulosti posuzoval rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany občance Kubánské republiky odůvodněné podobně jako v projednávaném případě, přičemž dospěl k závěru, že „skutečnost, že žalovaný v minulosti doplňkovou ochranu stěžovatelce udělil, a poté rozhodl o jejím neprodloužení, sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Na tom nic nemění ani skutečnost, že nový migrační zákon byl v Kubánské republice přijat již v roce 2012 (s účinností od počátku roku 2013), tedy před vydáním prvního rozhodnutí, kterým byla doplňková ochrana stěžovatelce udělena. Je třeba vzít v úvahu, že informace o zemi původu je možné z logiky věci získat až s určitým zpožděním. Tyto informace se vždy vztahují k minulosti, byť s ohledem na požadavek aktuálnosti informací o zemi původu k minulosti bezprostředně předcházející rozhodnutí. Pokud navíc v zemi původu dojde ke změně zákona, která může mít vliv na okolnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany, je na místě jistá obezřetnost správního orgánu ohledně zkoumání, zda se tato formální změna promítne též adekvátním způsobem v jednání státních orgánů. [...] Odstup několika let umožnil žalovanému vyhodnotit, jakým způsobem je nový migrační zákon aplikován. Doplňková ochrana byla stěžovatelce udělena v době, kdy nebylo možné učinit zcela jednoznačný závěr o tom, jak v jednotlivých případech státní úřady postupují vůči navracejícím se osobám, ve sporném případě*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

tedy postupoval ve prospěch stěžovatelky jako žadatelky o udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 369/2017 - 41). Nejvyšší správní soud nezjistil přiměřenou pravděpodobnost, že by tehdejší stěžovatelka byla po návratu na Kubu uvězněna nebo že by u ní bylo dáno reálné nebezpečí nelidského a ponižujícího zacházení pouze v důsledku skutečnosti, že byla v postavení emigranta (stejně jako stěžovatel). Z informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 15. března 2017, z níž vycházel žalovaný i v nyní projednávané věci, totiž vyplývá, „že i když kubánský občan překročí dvouletou lhůtu pobytu v zahraničí (po jejímž uplynutí je považován za emigranta), může na kubánském zastupitelském úřadě vyřídit obnovení trvalého pobytu na Kubě, případně odcestovat na Kubu, kde může pobývat 90 dní a trvalý pobyt obnovit tam. Takový občan by se neměl setkat na Kubě s negativními důsledky předchozího pobytu v zahraničí, práva osob dle nového migračního zákona jsou respektována. Ke svévolnému výkladu zákona dochází pouze v případě opozičních aktivistů a státní úřady dále omezují svobodu vycestování vysoce kvalifikovaných pracovníků a zaměstnanců bezpečnostních složek“ (kromě citovaného usnesení srov. též rozsudek ze dne 29. května 2019 č. j. 6 Azs 335/2015 - 35 a usnesení ze dne 6. června 2019 č. j. 4 Azs 68/2019 - 54, ze dne 16. října 2018 č. j. 2 Azs 200/2018 - 36, ze dne 24. července 2019 č. j. 4 Azs 112/2019 - 46). Podle ustálené a vnitřně jednotné judikatury Nejvyššího správního soudu tedy současná situace na Kubě není sama o sobě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tato judikatura tedy poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky.“

19. Zbývá dodat, že v případě žalobce nebyly shledány žádné specifické okolnosti, které by mu bránily v návratu do vlasti. Žalobce ani nikdo z jeho rodiny nikdy nebyl politicky aktivní, žalobce ve své domovské zemi neměl žádné potíže se státními orgány, ze své domovské země odjel zejména z ekonomických důvodů, z Kubu vycestoval za pomoci platného dokladu, přes oficiální hraniční přechod, bez problémů. V zemi původu žije jeho bývalá manželka a 4 jeho děti a sestřenice, s nimiž je v kontaktu. Po zdravotní stránce se cítí žalobce dobře, sportuje. V České republice žije se svou partnerkou, která je držitelkou ruského cestovního dokladu a zde pobývá na základě dočasného pobytu, a s jejími 2 dětmi. Žádné jiné ekonomické, kulturní či sociální vazby zde žalobce nemá, ani za 11 let svého pobytu v České republice se nenaučil česky. Rodinné vazby, které má žalobce na Kubě, posoudil žalovaný jako mnohem bližší než vazby, které žalobce navázal v České republice (srov. str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí).
20. Zdejší soud uzavírá, že žalovaný dostatečně posoudil významnost a trvalost změny situace na Kubě ve vztahu k důvodu, pro který byla žalobci udělena doplňková ochrana. Svůj závěr, že doplňkové ochrany již není třeba, řádně odůvodnil, přičemž vycházel z relevantních a aktuálních zdrojů. Posouzení žalovaného odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu. Městský soud v Praze tak souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobci v jeho domovské zemi již nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu.
21. Jako nedůvodnou posoudil soud i námitku týkající se provádění důkazu cizozemskou veřejnou listinou, konkrétně kubánským migračním zákonem. Vzhledem k tomu, že novelizované znění kubánského migračního zákona bylo podstatné pro posouzení předmětné věci, bylo namístě, aby se žalovaný seznámil s jeho obsahem. Žalovaný si proto musel tento zákon opatřit a zajistil si jeho překlad do českého jazyka. Tento způsob opatření daného podkladu nepovažuje zdejší soud za nezákonný, žalovaný nebyl povinen ho provádět jako důkaz cizozemskou veřejnou listinou dle ust. § 53 odst. 4 správního řádu.

22. K tvrzením žalobce ohledně odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu Městský soud v Praze uvádí, že žalobce v této části žaloby pouze obecně pojednává o právní úpravě správního řízení, žádné konkrétní námitky nevznsl, neuvedl, v čem spatřuje nesprávnost či nezákonnost postupu žalovaného. Soud tak pouze obecně a stručně konstatuje, že neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Za účelem jeho zjištění provedl s žalobcem pohovor a shromáždil dostatek informací o zemi jeho původu. Při pohovoru bylo žalobci umožněno uvést všechny podstatné skutečnosti týkající se důvodů podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, jeho pobytu v České republice i jeho života v domovské zemi. Zjišťoval jak skutečnosti svědčící v jeho prospěch, tak ty hovořící v jeho neprospěch (ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Před vydáním rozhodnutí umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu (protokol o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 3. 7. 2017), přičemž žalobce nevznsl žádné námitky, nenavrhł doplnění dokazování, neuvedl žádné další skutečnosti. Své závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud tak nemá za to, že by žalovaný porušil příslušná ustanovení zákona o azylu či správního řádu.
23. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 2. dubna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.